

Seilighed til at gjøre det. Det ærede Medlem for Præsto Amis 3die Valgkreds (Leth) oplyste engang i sit Foredrag om, hvad Straffeloven allerede virkelig indeholder i sine §§ 251, 256, 257 og 278 — man kan se det efter i Folke-thingstidenden Spalte 2712 — om det Punkt. Mangler der Noget, nuvel, saa kan man jo sætte nye Bestemmelser ind deri; men at give den ene Lov efter den anden om Tilfyn med de Forhold, som Folk her hidtil have søgt og fremtidig mere og mere ville søge at ordne paa egen Haand, til-lader jeg mig at neblægge Indsigelse imod.

Tung: Min Opfattelse af det foreliggende Forslag er, at, tage vi ikke imod Forslaget, ville vi vistnok komme til at erkjende, at bag efter kommer tyndt N. Naar den sidste ærede Taler, navnlig da han første Gang havde Ordet, saa stærkt betone, at Tilfynet i et frit Folk i Grunden var stabeligt, tror jeg, at han der tager feil. Jeg tror, at i Grunden trænger enhver Samsfundsindretning til Tilfyn, og ville vi gaa i os selv og se lidt ind i os, tror jeg nok, at enhver maa erkjende, at han har ingen Stude af at være under lidt Tilfyn, og naar den Enkelte maa føle det, da maa Samsfundsindretningen ogsaa føle det. Derved tror jeg, at den vil holde sig mest sund. Naar han mente, at der var en anden Magt i Samsundet, som kunde besørge dette Tilfyn og holde det oppe, nemlig Pressen, tror jeg ikke, at den kan slaa til. Det tror jeg har viist sig allerede gjennem de 30 Aar, vi have haft en fri Presse her i vort Land, for ikke at henvise til andre Steder. Den kunde maaste have slaaet lidt bedre til, end den har gjort, hvis man havde faaet den Bestemmelse indført i Presseloven, som man maaste engang bliver nødt til at sætte ind i den, nemlig, at hvad enhver Mand kommer og skriver, skal han sætte sit Navn under. Saa veed man, hvem man har at gjøre med; hvad kan det nytte, at der kommer en Navnløs og fortæller om Forsalsninger paa det Sted, og en Anden fortæller om Forsalsninger paa et andet Sted. Det er jo nær ved at være blevet et Ord mellem Folk, at det er Noget, man ikke kan tro, for det har staaet i Avisen, og vistnok har jeg nogen Tillid til Redaktørerne, men ikke saa stor Tillid til dem, at jeg stoler paa, at, hvad der staar i deres Blade, er Sandhed, man kan bygge paa. Min Mening er, at Redaktørerne hvert Aar forbruge en god Del Usandhed.

Formanden (Kra bbe): Det almindelige Spørgsmaal om Pressens Stilling ligger udenfor denne Sag.

Justitsministeren (Melle mann): Jeg vil tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger, ikke fordi jeg tror, at det vil kunne udøve nogen Ind-skyldelse paa Sagens Skjæbne, og heller ikke, fordi

jeg tror, at det er noget Nyt, jeg vil sige, men fordi jeg finder Anledning til at fremkomme der-med for at minde om, at jeg har tilladt mig at sige noget Lignende flere Gange under denne Sags Behandling. Jeg vil da først bemærke overfor det ærede Medlem for Sorø Amis 1ste Valgkreds (Zahle), at han tager feil, naar han tror, at det for Liden er Demokratiets Løsen rundt om i Ver-den: Bort med Tilfyn, bort med Alt, hvad der taldes Formynderstab. Det er ikke det, Demokra-tiet stiller op som sit Løsen, og i den Henseende kan man maaste sige, at det ærede Medlem ikke er fulgt med sin Tid. Jeg tror tuertimod, at det er netop Noget, som fra de lavere Klasser, de arbejdende Klasser, de Klasser, som ere uheldigt stillede, i vor Tid paa en Masse af Punkter ide-ligt fordres. De gjøre netop gjældende: Vi skulle have Nytte af Statsmagten, den skal ikke alene være til deres Fordel, som ikke behøve en saadan Hjælp, men vi behøve den, den skal være til Hjælp og Understøttelse for os dels ved at værne os mod forskjellige Indgreb i vore Rettigheder, som vi ikke selv formaa at værne om, dels ved at oplyse os om Meget, som vi ikke formaa at trænge tilbunds i. Derfor vil jeg blot sige, at den ærede Taler kan ikke i de demokratiske Ideers Navn protestere imod en Lov som denne. Hvad det Ord „Tilfyn“ angaar, er det jo ikke det, som Bagten hviler paa. Synes man ikke om det Ord, fordi man mener, at det indeholder ubehagelige gamle Grundringer, kan man jo ombytte det med andre Udtryk, men i sig selv er der intet Urimeligt i, at der fastsættes strengere Straffebestemmelser end hidtil for Handlinger, som i og for sig ere For-brydelser, og som allerede efter de nu bestaaende Anstuelser og Grundføringer i Lovgivningen maa siges at være det, og det Tilfyn, som der saa er Spørgsmaal om, er ikke andet end det naturlige Tilbehør til det, som fordres for at gjøre disse Straffebestemmelser virksomme og for at sikke, at de virkelig komme til Anvendelse. Jeg forstod ikke ret det ærede Medlems Vitring, da han talte om Redaktører. Vi maa jo erindre, at her ikke er Spørgsmaal om at er-klære Noget for strafbart, som ikke før har været det. Her er ikke Tale om at skabe nye strafbare Handlinger, men her er kun Tale om at fastsætte strengere Straffe for Handlinger, som man an-tager, at den hidtil bestaaende Straffelovgivning ikke har været tilstrækkelig til at ramme af den naturlige Grund, at Multt som Straf for Værs-forfalsninger i den daglige Handel er et uhen-sigtsmæssigt Straffemiddel, fordi man i Almindel-ighed har større Indtægt af Forsalsningen, end Multten koster. Her er altsaa ikke Tale om at skabe nogen ny Indskrænkning i Friheden, og hvad det angaar, at man kunde slaa sig til No med den Betragtning, at Pressen skulde kunne yde den fornødne Hjælp, saa veed jeg ikke, hvorfor den ærede Taler ikke ligesaa godt kunde sige: Lad os